

РЕШЕНИЕ

№ 253

гр. София, 02.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 1-ВО НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Спас Иванчев

Членове: Валя Рушанова
Красимир Шекерджиев

при участието на секретаря Елеонора Тр. Михайлова
в присъствието на прокурора М. Гр. К.
като разгледа докладваното от Красимир Шекерджиев Касационно
наказателно дело от общ характер № 20268002200024 по описа за 2026
година

Производството пред ВКС е образувано по касационен протест на прокурор при Апелативна прокуратура- гр. Варна срещу решение №141 от 21.11.2025 г., постановено по ВНОХД №20253000600236, по описа на Апелативен съд- гр. Варна, с което е изцяло потвърдена присъда №10 от 21.05.2025 г., постановена по НОХД №20243300200386 по описа на Окръжен съд- гр. Разград.

С присъдата подсъдимият О. А. Ч. е признат за невиновен в това, че за времето от месец септември 2010 г. до 31.08.2015 г. в гр. Кубрат, при условията на продължавано престъпление, като длъжностно лице- заместник кмет на Община Кубрат, подписвал без да упражнява реален контрол документи с невярно съдържание, съставени по договор от 21.09.2005 г. с предмет- сметосъбиране, извозване и депониране на твърди битови отпадъци от територията на Община Кубрат е с това причинил значителни щети на Община Кубрат в особено големи размери- 1 259 228, 19 лева, които представляват протоколираните и платени за периода в повече от реално депонираните в регионално депо- Разград, като случаят е особено тежък, като на основание чл.304 НПК съдът е оправдал подсъдимия по повдигнатото му обвинение за извършване на престъпление по чл.219, ал.4, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 НК.

С присъдата подсъдимият Б. И. Б. е признат за невиновен в това, че за същия период- от месец септември 2010 г. до 31.08.2015 г., в условията на продължавано престъпление, като собственик и управител на дружествата „*****“ ЕООД, „*****“ ЕООД, „*****“ ЕООД, „*****“ ЕООД, „*****“ ЕООД, „*****“ ЕООД, „*****“ ЕООД- всичките регистрирани в гр. Варна, чрез съставяне и използване на документи с невярно съдържание,

което се изразявало в протоколираните и платени за периода в повече от реално депонираните в регионално депо- Разград твърди отпадъци, сам и с подсъдимия Ч. и с В. С. Б.а (починала) дал възможност на посочените по- горе дружества да получат без правно основание имущество на Община Кубрат- сумата от 1 259 228, 19 лева, като документната измама е в особено големи размери и представлява особено тежък случай, като на основание чл.304 НПК този подсъдим е изцяло оправдан по обвинението да е извършил престъпление по чл.212, ал.5, във вр. с ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 НК.

С въззивното решение постановената първоинстанционна присъда е изцяло потвърдена.

В касационния протест са посочени касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК.

В протеста прокурорът от Апелативна прокуратура- гр. Варна е отразил оплаквания за неправилен анализ на събраните в хода на воденото наказателно производство доказателства. Поддържа, че предходните съдебни състави погрешно са приели, че подсъдимия Ч. не е имал ангажимент да контролира извършването на дейността по сметосъбиране и извозване на битови отпадъци. Твърди, че това задължение е произтичало от естеството на длъжността, която е заемал, а именно зам. кмет на Община Кубрат. Моли да бъде отчетено и това, че длъжимия от Ч. контрол е изисквал да бъде следен и обема на събраните и депонирани отпадъци, като очевидно такъв не е бил осъществяван, защото в хода на производството е било установено, че за инкриминирания период са били депонирани в пъти по- малко отпадъци от отразените в протоколите по договора и издадените въз основа на тях фактури. Твърди, че в резултат на липсата на контрол Община Кубрат е претърпяла значителна щета в размер на 1 259 228, 19 лева, която представлява заплатена стойност на недепонирани отпадъци. Моли да бъде прието, че това обстоятелство е безспорно установено не само от приетата по делото експертиза, но и от докладите на АДФИ и конкретно от доклада на свидетелката Д.- служител на агенцията, извършила контрол на изпълнението на договора.

В протеста се твърди, че неправилното установяване на фактите по делото са довели до погрешния извод, че подсъдимият Ч. не е осъществил състава на престъплението по чл.219, ал.4, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 НК, а подсъдимият Б.- на това по чл.212, ал.5, във вр. с ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 НК, което представлява неправилно приложение на материалния закон.

В касационния протест се съдържа и оплакване, че въззивният съд е нарушил процесуалния закон, като това е довело до нарушаване на процесуалните права на държавното обвинение. Конкретни доводи в подкрепа на това оплакване не са посочени. В протеста не е отразено и кои процесуални права на държавното обвинение се твърди, че са засегнати.

На тези основания се прави искане атакуваното въззивно решение да бъде отменено, а делото да бъде върнато за ново разглеждане.

В хода на проведеното касационно съдебно заседание представителят на държавното обвинение поддържа протеста. Твърди, че неправилно въззивният съд е отдал твърде голяма значение на съставените план- сметка за отделните периоди, като погрешно е приел, че той определя длъжимите от възложителя Община Кубрат по договора средства. Моли да бъде отчетено това, че в договора е посочено, че плащанията по него следва да бъдат правени въз основа на двустранно подписан протокол за приемане на работата и издадена по този протокол фактура, като отчитането на дейността трябва да зависи от обема на извършената работа.

Поддържа, че в хода на производството е било установено по несъмнен и категоричен начин, че депонираните отпадъци са били в пъти по- малко от отразените в двустранните

протоколи и заплатени от Община Кубрат, като твърди, че по този начин и двамата подсъдими са осъществили съставите на престъпленията, в извършването на които са обвинени.

На тези основания моли протеста да бъде преценен като основателен и решението на въззивния съд да бъде отменено.

Подсъдимият Ч., редовно уведомен за касационното съдебно заседание не се явява и не взема отношение по касационния протест.

Подсъдимият Б., редовно уведомен за касационното съдебно заседание не се явява и не взема отношение по касационния протест.

Защитникът на двамата подсъдими, редовно уведомен за касационното съдебно заседание не се явява и не взема отношение по касационния протест.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните в производството и извърши проверка на въззивния съдебен акт, намери следното:

Касационният протест е неоснователен.

По оплакванията за допуснатите нарушения на процесуалните правила

Оплакванията, относими към касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК са за непълен и погрешен доказателствен анализ, като в протеста се твърди, че неправилно въззивният съд е интерпретирал доказателствените източници, като погрешно е приел, че за подсъдимия Ч. не е съществувало задължение да контролира количеството заплащани от Община Кубрат твърди битови отпадъци по сключения договор за сметосъбирането и депонирането им с дружествата, управлявани от подсъдимия Б.. В касационния протест не са посочени кои доказателства или доказателствени средства са интерпретирани погрешно, респективно как е следвало да бъдат ценени.

Преди да се отговори на това възражение касационният съд намира за необходимо да отбележи, че касационната инстанция (извън хипотезата на чл.354, ал.5 НПК) е инстанция единствено по правото, а не по фактите. В рамките на касационното производство съдът няма правомощие да установява нови факти или да интерпретира по различен начин доказателствени източници. Подобна дейност би била свързана с проверка за необоснованост на атакувания въззивен съдебен акт, а такова касационно основание законодателят не е предвидил.

При оплакване, относимо към касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК касационният съд има възможност единствено да прецени дали относимите доказателствени източници са ценени вярно и дали възприетите въз основа на тях факти и обстоятелства са правилно изведени. В рамките на така очертаните предели на касационната проверка, съдът намира, че при анализа на събраните в производството доказателствени източници въззивният съд не е допуснал фактически или логически неточности и правилно е установил релевантните за изхода на делото факти.

При внимателен преглед на огромния обем от доказателства, събрани в хода на воденото досъдебно производство, може да се направи извод, че същите не са противоречиви, а напротив установяват по несъмнен и категоричен начин релевантните за изхода на делото обстоятелства. Няма спор за дължостното качество на подсъдимия Ч., за времето, през което той е изпълнявал задълженията си като заместник кмет на Община Кубрат, както и за задълженията му съобразно дължостната му характеристика и приложените по делото заповеди №1078/2009 г., 1071/2010 г., №925/2011 г., №1088/2012 г.,

№1103/2013 г., №1027/2014 г. и №1246/2015 г. с които са му делегирани правомощия, свързани с контрол на изпълнение на сключен договор за събиране, извозване и депониране на битови отпадъци.

По делото не се спори и за съдържанието на сключения на 21.09.05 г. договор за обществена поръчка с предмет извършване на посочената по-горе дейност и конкретно поетите ангажименти от страна на дружеството-изпълнител и дължимото му възнаграждение. Не спорно и това, че в изпълнение на договора страните по него е следвало да съставят ежемесечни двустранни протоколи и въз основа на тях се издавали и фактури, като протоколите били подписвани от подсъдимия Ч., като представител на Община Кубрат, а голямата част от тях и от подсъдимия Б..

В хода на производството са безспорно установени дружествата, които са изпълнявали през инкриминирания период дейността по събиране, извозване и депониране на битови отпадъци, както и това, че те са били правоприемник на дружеството, което е сключило договора от 2005 г., както и това, че техен управител е бил подсъдимия Б.. Установено е и съдържанието на инкриминираните двустранни протоколи и това на издадените фактури. Установени са били и стойностите на приетите от Общински съвет-гр. Кубрат годишни план-сметки за инкриминирания период.

В рамките на воденото производство не са били установени конкретните количества събрани твърди битови отпадъци (измерени в тонове) за инкриминирания период, като в приетите по делото заключения на експертизи с поставена задача за установяването им те са определени на базата на осреднена величина на обеми, съобразно количествата за населени места и общини със сходна територия и население.

Единственият спор между страните в производството е по отношение на конкретните задължения, които са били поети от страните по договора за изпълнение на обществена поръчка от 21.09.2005 г., сключен между Община Кубрат и дружеството „*****“ ЕООД за сметосъбиране, извозване и третиране на битови отпадъци.

Касационният съд изцяло споделя изводите на въззивната инстанция, че от съдържанието на сключения договор не може да бъде прието, че уговореното между страните по него възнаграждение за изпълнителя зависи от количеството на събраните битови отпадъци, определен на база обем или тежест. В чл.3, ал.1 на договора е отразено, че възложителят дължи на изпълнителя месечно възнаграждение, представляващо 1/12 от годишния размер, определен съобразно план-сметка на необходимите разходи по чл.66 ЗМДТ за съответната година, като съгласно чл.3, ал.2 от договора тази цена се коригира ежегодно на базата на приетата от Общински съвет-гр. Кубрат план-сметка. Задължението за изплащане на възнаграждение на изпълнителя е предвидено и в чл.5, ал.1 от договора, както и в чл.5, ал.2 е посочено, че възложителят дължи да организира контрол по спазване на изискванията на наредбите на Общински съвет гр. Кубрат във връзка с поддържане на чистотата на населените места и управлението на отпадъци.

В чл.3, ал.2 на договора било отразено и задължението на страните заплащането да бъде извършвано въз основа на фактури, съставени от изпълнителя и двустранно подписан протокол за приемане на извършената работа, като не било определено съдържанието на този протокол.

Касационната инстанция не констатира допуснати при анализа на доказателствените източници нарушения на процесуални правила по смисъла на чл.348, ал.3 НПК и приема, че доказателствените изводи на въззивния съд изцяло кореспондират с действителното им съдържание. Въз основа на събраните доказателства и доказателствени средства въззивният съд правилно е установил релевантните за изхода на делото факти и вярно ги е отразил в атакуваното въззивно решение. Действително в хода на воденото производство, независимо от огромния обем доказателства, не е установено по несъмнен и категоричен начин действителният размер на реално събраните, извозени и депонирани битови отпадъци, но

това от една страна не е възможно да бъде направено поради липса на съставени съответни документи, а от друга- няма значение за изхода на производството, тъй като заплащане за тази дейност не е било договорено между страните на базата на реалното количество депониран битов отпадък. Ето защо този въпрос няма отношение към изхода на делото и неизясняването му не може да бъде преценено като допуснато нарушение на процесуални правила, защото стои извън рамката на обвинението.

Касационният съд не може да отговори на оплакването, отразено в касационния протест за нарушени процесуални права на държавното обвинение, защото то не е конкретизирано. Не бяха установени по пътя на допустимата служебна проверка засягане на права на прокуратурата, като категорично не може да бъде преценено като нарушение това, че решаващият въззивен съд не приел тезата на обвинението, отразена в въззивния протест.

Предвид изложеното касационният съд прецени, че в хода на производството са събрани всички възможни и относими към предмета на делото доказателства и същите са правилно анализирани от въззивния съд. Не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, които да налагат отмяна на атакувания съдебен акт, поради което и касационният съд прие, че не следва въззивното решение да бъде отменено, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд на основание чл.354, ал.1, т.5 НПК.

По приложението на материалния закон:

Извършването на дължимия касационен контрол по отношение на основанието по чл.348, ал.1, т.1 НПК следва да направено на базата на конкретните обвинения, повдигнати и поддържани срещу всеки един от подсъдимите и естеството на сключения между Община Кубрат и дружеството, който е праводател по договора на дружествата, управлявани от подсъдимия Б.. Касационният съд изцяло споделя приетото от предходните съдебни състави, че уговорените в договора условия не предвиждат зависимост на дължимото възнаграждение за изпълнителя по него от количеството (измерено на база тежест или обем) на събран, извозен и депониран битов отпадък. Месечното възнаграждение е било уговорено на база 1/12 от приемана по реда на чл.66 ЗМТА план- сметка, като поетите от изпълнителя ангажименти са били за събиране на целия твърд битов отпадък в населените места на общината без значение неговото количество или обем. Съответно възложителят е имал възможност да следи за изпълнението на договора за спазването на приетите от Общински съвет наредби с оглед хигиенни, противопожарни и други изисквания по опазване на околната среда и безопасност на труда, но не и за количеството и обема на събрания отпадък (чл.12 от договора). Всъщност страните в договора са договорили да бъде събран целия твърд отпадък , като уговорили периодичност на събирането му (чл.10 от договора) и начина на съхранението му до събирането (чл.11 от договора), като са се съгласили тази дейност да бъде осъществявана срещу точно определено възнаграждение за всяка година от действието му на базата на приемана от Общинския съвет- гр. Кубрат план- сметка.

Това обстоятелство се установява не само от съдържанието на сключения договор за изпълнение на обществена поръчка, но и от всички събрани по делото гласни доказателства и от разясненията на вещите лица, които са изготвили приетите по делото основни и допълнителни икономически и счетоводни експертизи, както и от свидетеля, изготвил приетия по делото доклад на АДФИ. Количеството и обема на битовия отпадък по договора не е имал значение за изпълнението му, като определящо е било той да бъде събран, извозен и депониран в цялост- обстоятелство, което безспорно е било осъществено и за което страните не спорят.

При този анализ на договорните клаузи касационният съд приема следното:

По отношение на подсъдимия Ч.:

Касационната инстанция изцяло споделя изводите на въззивния съд, че подсъдимият Ч. в инкриминирания период е бил зам. кмет на Община Кубрат и като такъв е длъжностно лице по смисъла на чл.93, ал.1, б.“а“ НК. Няма спор, че той е възможен субект на престъплението по чл.219 НК.

Престъплението, в което този подсъдим е обвинен е класическо резултатно престъпление, като резултата му се изразява в последвала повреда, унищожаване или разпиляване на имущество или настъпили значителни материални щети за предприятието или стопанството. Няма спор, че настъпването на такива вреди (които задължително следва да са с материален характер) е основен елемент от обективната страна на престъплението и наличието му е задължително условие за носене на наказателна отговорност от извършителя на престъплението.

В този случай не бе установено настъпването на неблагоприятни изменения в имуществото на възложителя по договора- Община Кубрат, респективно няма основание да се приеме, че общината е претърпяла материални щети. Напротив в хода на производството е установено, че задълженията на изпълнителя по процесния договор с предмет събиране, извозване и депониране на битови отпадъци от всички селища в общината е изпълняван стриктно, като не са констатирани неизпълнение на поетите ангажменти от страна на дружествата, управлявани и представлявани от подсъдимия Б..

Държавното обвинение поддържа тезата, че инкриминираните материални щети са реализирани след като Община Кубрат е заплатила за инкриминирания период възнаграждение на изпълнителя, което е надвишавало дължимото, тъй като в съставените двустранни протоколи по договора и издадените въз основа на съдържанието им фактури са вписани завишени количество събран, транспортиран и депониран битов отпадък. Тази теза би могла да бъде възприета, ако в страните по договора бяха приели, че възнаграждението на изпълнителя ще бъде определяно на основата на количеството събран от него, транспортиран и депониран битов отпадък. От съдържанието на договора се установява, че месечното възнаграждение на изпълнителя не е било договорено по този начин, а е било определено като 1/12 приеманата всяка година от Общински съвет- Кубрат план- сметка, в която са били определяни годишните разходи на общината за сметосъбиране и сметоизвозване. С обсъждания договор страните са приели, че количеството и вида на събирания битов отпадък нямат отношение към заплащането на тази дейност, а поетият ангажмент от изпълнителя е свързан с периодичността на събирането на отпадъка, начина на съхранението му (в конкретно определени контейнери с различен обем), транспортирането му и депонирането му на точно определено място. Вярно е, че страните са вписали в чл.3, ал.1 от договора, че се дължи възнаграждение до сумата 15 834 лева (за годината на сключването му), както и е било уговорено, че преди да бъде изпълнено задължението за плащане на възложителя ще бъде съставян двустранен протокол за приемане на извършената работа (чл.3, ал.2 от договора), но доколкото в договора не е договорен конкретен механизъм за определяне на задължението, който да зависи от обема или количеството битов отпадък следва да бъде прието, че тези обстоятелства нямат отношение към въпроса за дължимото на изпълнителя възнаграждение. Следва да бъде посочено и това, че и прокуратурата не посочва друг начин, извън договорения в чл.3, ал.1 от договора, за определяне на дължимото възнаграждение, като единствено поддържа, че отразеното в двустранните протоколи не отговаря на действителността.

Срещу подсъдимия Ч. е повдигнато обвинение за осъществяване на състава на престъплението по чл.219 НК при второто предвидено от законодателя изпълнително деяние- чрез бездействие, като конкретно обвинението е, че не е осъществил реален контрол

върху действително събраните, извозени и депонирани отпадъци. При преценка на основателността на това обвинение следва да бъде посочено, че независимо от положените от предходните съдебни състави значителни усилия да бъде изяснено какво е било количеството битов отпадък това обстоятелство не е било установено. Информация за реално събрания, превозен и депониран битов отпадък има в заключенията на приетите по делото икономически експертизи, като там посочените стойности са примерни и са изчислени на базата условен базов показател за количеството и обема на твърди битови отпадъци на сходни на Община Кубрат общини. Посочените стойности са обосновани и след съпоставка на населението на общината в отделните инкриминирани години и прогнозното количество и обем боклук, което съответства на това население. Тези метод на установяване на твърдени от обвинението вреди е изцяло хипотетичен и не може да бъде приет за отговарящ на изискванията на чл.303, ал.1 НК, който изключва възможността осъдителна присъда да почива на предположения.

При преглед на повдигнатото срещу този подсъдим обвинение следва да бъде посочено и това, че правилно въззивната инстанция е констатирала неточност при формулирането му, като държавното обвинение е посочило във внесенния обвинителен акт единствено заповед №394 от 20.05.2011 г., с която кмета на Община Кубрат е възложил на подсъдимия Ч. да осъществява контрол по изпълнение на процесния договор. Няма спор, че обвинението е за извършване на продължавано престъпление за периода от месец септември 2010 г. до 31.08.2015 г и тази заповед не може да ангажира отговорността на подсъдимия за период преди издаването ѝ, а е и неотнормисима към останалия период, защото след нея са издавани последващи заповеди с идентично съдържание- съответно за всяка от годините след 2011 до 2015 г.. Непосочването на всички актове, с които са възложени служебни задължения на подсъдимия Ч. представлява съществена непълнота на обвинението, която се е изразила в липса на информация за съществен признак от обективна страна на престъплението. Това е така, защото инкриминираното неизпълнение на служебни ангажименти на Ч. не следва от длъжностната му характеристика и обичайните за службата му правомощия, а е по силата на нарочно съставени заповеди на кмета на Община Кубрат, с които са му възложени допълнителни служебни ангажименти. Ето защо непосочването на заповедите, с които са били делегирани тези правомощия би могло да бъде преценено като съществено нарушение, защото съществено е затруднило защитата на този подсъдим.

В заключение следва да бъде посочено това, че обсъдените по- горе въпроси нямат съществено значение за изхода на наказателното производство за подсъдимия Ч., защото по дело не бе установено негово задължение, произтичащо от обсъждания договор да контролира количеството и обема на събрание, транспортиран и депониран битов отпадък, поради което и неизпълнението му няма как да бъде съставомерно с оглед повдигнатото обвинение за извършено престъпление по чл.219 чрез бездействие.

По делото не се установи да са настъпили каквито и да е щети за Община Кубрат във връзка с изпълнението на процесния договор, още по- малко значителни или отговарящи на квалифицирания състав по чл.219, ал.4 НК, поради което следва да бъде изцяло възприет извода на предходните съдебни състави, че инкриминираното деяние е изцяло несъставомерно.

При липсата на изпълнение на всички основни признаци на престъплението по чл.219 НК от обективна страна е напълно безпредметно да бъде обсъждано осъществяването на престъплението от субективна или наличието на предпоставки за квалифицирането на деянието като продължавано престъпление, осъществяващо и признаците на квалифицирания състав по чл.219, ал.4 НК. В случая единственият законосъобразен и съответстващ на установеното в хода на наказателното производство изход на делото е този възприето от предходните съдебни състави, а именно цялостното оправдаване на подсъдимия Ч. по обвинението за извършване на престъпление по чл.219, ал.4, във вр. с ал.1,

във вр. с чл.26, ал.1 НК.

По обвинението на подсъдимия Б.

Срещу този подсъдим е повдигнато и поддържано обвинение за извършване на престъпление по чл.212, ал.5, във вр. с ал.2, във вр. с ал.1, във вр. с чл.26, ал.1 НК. И това обвинение е за класическо резултатно престъпление, при извършването на което физическо или юридическо лице получава без правно основание чуждо движимо имущество. При това престъпление извършителят използва документи, чрез които мотивира пострадалия да извърши разпореждане с имущество. Типично за това престъпление е настъпването на вреда за пострадалия, респективно реализирането на облага от третото лице, което получава без правно основание предмета на престъплението.

В предходната част на касационното решение бе посочено защо не може да бъде прието, че възнаграждението по инкриминирания договор зависи от количеството (определено по обем или тежест) на битовия отпадък, а единствено от регулярното му събиране, съхранение, транспортиране и депонирането му. Ето защо и аргументите в тази насока не следва да бъдат повтаряни с оглед повдигнатото срещу подсъдимия Б. обвинение. Следва единствено да бъде посочено това, че в хода на производството не бе установено юридическите лица, управлявани и представлявани от този подсъдим да са получили имущество (възнаграждение по договора) без правно основание, поради което и следва извод, че не е наличен определящия за състава на престъплението по чл.212, ал.2 НК от обективна страна елемент.

При липсата на получена от дружествата недължима материална облага и отсъствието на реализирана щета от страна на Община Кубрат не може да се приеме, че подсъдимият е осъществил от обективна страна състава на престъплението, в извършването на което е обвинен.

Единствено с цел пълнота на изложението следва да бъде посочено и това, че в рамките на наказателното производство не бе установено действителното количество събран, извозен и депониран битов отпадък по договора, което е и основание да не може да бъде еднозначно прието, че инкриминираните от държавното обвинение документи са с невярно съдържание. Ето защо липсват и основанията да бъде обмисляна наказателната отговорност на подсъдимия Б. за евентуално извършено документно престъпление.

При така направените изводи е безпредметно да бъдат излагани мотиви за осъществяването на престъплението от субективна страна или за наличието на инкриминирания от държавното обвинение квалифициращ признак по чл.212, ал.5 НК.

Предвид изложеното касационният съд прецени, че въззивната инстанция е приложила точно материалния закон и е постановила единствения възможен и законосъобразен съдебен акт, с който е потвърдила постановената от първата инстанция изцяло оправдателна присъда по отношение и на двамата подсъдими.

Така мотивиран, Върховният касационен съд, Първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №141 от 21.11.2025 г., постановено по ВНОХД №20253000600236, по описа на Апелативен съд- гр. Варна.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____